

Стокгольм. — Джордж Міні, президент Американської Федерації Праці, і Волтер Рутер, президент Індустріальних Організацій, які перебувають тепер у Стокгольмі на Конгресі Міжнародної Конфедерації Вільних Професійних Союзів, вислали спільну телеграму до Вашингтону з домаганням, щоб американський уряд перервав негайно ініціативу для підтримання боротьби німецьких робітників проти совєтського тоталітарного режиму у східній частині Німеччини. Названі провідники а м е р и к а н с ь к о г о робітничого світу покликуються на 16 мільйонів робітників, організованих в очолюваних і репрезентованих ними юніях. У своїй першій промові на пленарній сесії конгресу у Стокгольмі Волтер Рутер гостро заатакував комуністичний режим у Східній Німеччині та загалом залізною завісою і заявив, що вільні робітники в усьому світі мусять бути приготовані на те, щоб навіть вихопити зброю в боротьбі проти комунізму. Конгрес прийняв одностайно резолюцію, що жодас від усіх членів Конгресу не дасть всесилу піддержку втіцкам з-поза залізної завіси та боротися за об'єднання Німеччини. Названі президент найбільших двох американських робітничих організацій кажуть у своїй телеграмі до американського уряду також про konieczність вимагати від СРСВ, щоб вони звільнили всіх заарештованих німецьких робітників та допустили у Східній Німеччині свободу партій і професійних спілок.

КНИЖКА ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ЛЬВІВ

— Та це церква св. Юра у Львові!

— Так. Це об'єднання нової книжки „Наш Львів“, що вийшла в світ, з книжки „Червона Калина“, в Нью-Йорку. Це перше видання на американській землі, і вона задумана як подарунок праці про Київ та інші наші славі міста.

— Тут бачимо, що й Успенську церкву з її вежею Корнякта та герб міста Львова — лева. Хто автор цієї гарної книжки?

— Професор Володимир Січинський. Він також і автор двох статей у цьому збірнику: „Про архітектуру і мистецтво Львова“ та „Чужинці про Львів“.

— Він фахівець у цих справах, і його статті мусять бути цікаві.

— Так. Він уміє легко писати, хоч його статті нічого не втрачають на науковій вартості від легкості, стилу.

— А статті інших авторів?

— Так само. Ти вже можеш читати у „Свободі“, які статті містять ця нова книжка про український Львів.

— Так, але вже й забув, бо ж годі пам'ятати щось коло тридцяти назв статей, які там були вчорашні.

— „Наш Львів“ приносить праці майже про всі важливі ділянки „Львовознавства“. Микола Шлемкевич написав настанову „Передмову“ до цього збірника. Ярослав Пастернак пише про археологію західно-української столиці, а Володимир Дорошенко про зв'язки Києва і Львова. Він сам полтавець, але більшу частину свого життя прожив у Львові і львівсько-київські зв'язки йому відомі, як то кажуть, з автопія.

— Гадаю, що в збірнику повинна бути й історія Львова.

— Вона наводиться майже в кожній статті, але окремо пише про це Микола Андрусь. Всі інші автори згадують історію Львова, коли пишуть статті про „Міщанство Львова“ (Михайло Галибей), про „Літературу в Львові“ (Лука Лудя), „Український мистецтвознавчий Львів“ (Василь Мудрий), „Українське шкільництво у Львові“ (Лев Ясичук), або про таку цікаву справу, як „Перемиська митра-корона“, про яку написав статтю Лев Лепкий.

— То це, як бачу, сама тільки стара історія, а молоді покоління хотіли б знати де-що і про новітні часи львівської історії.

— Редактори збірника не забули й про це. Лука Мишук дав до збірника прекрасну статтю „В похід до волі“, в якій із глибоким зворушенням згадує славістичний день 1 листопада 1918 року у Львові. Про ці найновітні часи пишуть й інші автори: Іван Кедрик, „Сніг на Львівській вулиці“, Василь Мудрий, „Львів осередок боротьби за український університет“, Ярослав Гриневич „28 червня 1914 р. у Львові“, Никифор Гриняк „Львів у воєнних роках 1914-1918“, Роман „Купчинський „Село в міських болах“, Микола Пачоський „Вивішення прапору“ (ні львівському ратуші), Володимир Калина „3 листопадових боїв на Підзамчі“.

— Як бачу, то нова книга про наш Львів — це повна енциклопедія про нашу західну столицю.

— Як збірник праці про Львів може бути дійсно настількию книжкою української родини. В ній кілька повноцінних ілюстрацій, а крім цього кожна стаття на початку має меншу ілюстрацію, так що всі ілюстрації понад тридцять. Та я ще не згадав усіх статей, що вміщені в цьому збірнику. Ярослав Рудницький вмістив у ньому дві статті: „Назва Львова та її походження“, „Львівський говір“. Іван Р. Костюк написав гарну слявуку своєї матері, яка хоч і була чужого роду, то виховала своїх дітей на українських патріотів. Володимир Вілороз оповідає, як виховувалися діти мішанних родин, або так званих „греко-католиків“. Григор Лужницький пише про значення св. Юра для Львова й українського народу. Роман Раковський розповідає про Львів в українській кооперативній на західних українських землях.

— Гадаю, що всебічніше не можна було висвітлити всіх проблем, що зв'язані із Львовом.

— Сама редакційна колегія має в цій справі трохи іншу думку. Але про це пізніше. Редакція не хотіла перенести збірника безліччю виступами його науковий характер. Але в збірник попало дещо, що належить до красивого письменства. Тут згадують уривок драми Івана Керницького „Сіль землі“ та два нариски Лева Лепкого під заголовком „Під патіною віків“.

— Гадаю, що такі белетристичні чи публіцистичні матеріали належно зацікавляють читача, який радо їх прочитає, після лектури інших статей.

— Це правда. Та коли вже ми згадували про всі статті в цьому збірнику, то для повноти треба б ще згадати про цікаву статтю Володимира Трембюльського „Львів і фліпеліа“ та статтю Василя Лева під заголовком „Львівська богемія між двох віків“.

— Ти обіцяєш сказати про хвилю цієї книжки.

— Редакційна колегія вже й сама бачить, що деякі справи пропущено і немає нічого про них у збірнику. В ньому згадуються про жіночі організації, але нема окремої статті про жіноцтво Львова. Сталося це через неогляд, який тепер годі виправити. Так само сталося із спортом, про який не пишеться окремо. Могла б була бути ще й окрема стаття про ролі нашого духовенства в житті українського народу, яка доповнювала б коротеньку статтю Григора Лужницького.

— Гадаю, що це можна буде зробити в другому виданні. Бо книжка повинна швидко розійтися.

— Я також так думаю. Тоді можна б було дати й довгий зміст англійською мовою, бо теперішній подієвий зміст українських статей. Це саме відноситься і до „Меморіалу Державного Центру УНР до Американського Уряду“, який подано тільки в українському перекладі.

— Та ці маленькі недоліки ніяк не зменшують вартості книжки, якою Видавництво „Червона Калина“ започаткувало свою видавничу працю. Швидкий її розпродаж уможливив даліше видавничу працю Видавництва, заслуженого ще на рідних землях.

— „Червона Калина“ гідно вшанувала 700-роковий заснування королем Данилом гора Львова.

ПОХОРОН СЛ. П. Д-РА С. БАРАНА

В понеділок 8. червня українська громада м. Мюнхена і його околиць поховала д-ра С. Барана, що помер після довгої хвороби.

На цвинтарі Вальдфрідоф, де знаходиться вже не одна могила чільних українських діячів, як ось проф. Д. Дорошенка та інж. Ю. Павлюковського, де щороку на Зелених Святих відбуваються поминальні всіх Полтавців за волю України, долучилась ще нова могила.

Своєчасно до цвинтаря стали напливати українські громадяни, щоб віддати останню честь заслуженому громадському і політичному діячеві. Жалобні клесидри були виславлені в різних місцях Мюнхену та по різних осередках зкупчення української еміграції. Серед присутніх, число яких оцінюють на 300 осіб, можна було побачити не лише чільних представників політичних, громадських, наукових організацій, але й багато рядових громадян, що прибули з-поза Мюнхену. Впадало в око відсутність лише одного середовища, що це себе націоналістичні, але лідери якого не показуються ніколи і ні при яких українських урочистостях. В тім не можна не побачити якоїсь аномалії.

Жалобна громада устала в каліці навколо катедра фальку двом піволами. По одній боці видно п. Президента А. Лівинського, а поряд з ним уряд. Голову УНРади І. Вагрянського разом з членами Президії та ВО УНРади. Коло них численні представники союзних народів з-за залізної заслонки на літніх важких осіб, як Е. Гегечкор, голова Грузинського уряду, п. М. Абрамчик, голова Ради Білоруської Народної Республіки, п. Г. Навасард'ян, лідер вірменської партії Дашнакцутюн, член Комітету Незалежності Кавказу пп. Магома і Кавтемір, лідер північ. кавказців п. Наміков, представники громадських організацій в Німеччині, румунів, чехів, поляків, мадарів і ін.

В другий місті стоїть гурт американців на чолі з п. І. Керриком, політичним радником Американського Консуляту в Мюнхені, а в гурті помічаємо пп. І. Печ, Н. А. Александр, Керте і інших. Вони також прийшли вшанувати пам'ять українського патріота і виявити свою увагу до українського народу. Наказавши не бачимо з німецького громадянства, не то з офіційних осіб, яких часом по відомленню про смерть, ба навіть окремих осіб, зближених до української громади в Німеччині. Вони обмежились висланням писемного співчуття. Вислови співчуття надіслали телеграфічно також адм. Л. Стивенс, голова Американського Комітету для Визволення від Болшевізму.

Жалобну Службу Вожу править Ген. Вікарій о. д-р Голинський в сослуженні о. Леонковича і Левинського. Співає чоловічий хор під орудою п. Яремовича. Жалобні кувало свою видавничу працю. Швидкий її розпродаж уможливив даліше видавничу працю Видавництва, заслуженого ще на рідних землях.

„Червона Калина“ гідно вшанувала 700-роковий заснування королем Данилом гора Львова.

Співає відомий голосом луною під склепіннями каплиці. Труна потопала серед квіт. Видно напис: від Президента, від членів ВО УНРади, від УНДО, від Спілки Журналістів; разом — всім могила чільних українських діячів, як ось проф. Д. Дорошенка та інж. Ю. Павлюковського, де щороку на Зелених Святих відбуваються поминальні всіх Полтавців за волю України, долучилась ще нова могила.

Над розкритою могилою промовляють насамперед священник, Генеральний Вікарій о. Голинський від Української Католицької Церкви і о. Дубинський від УАПЦ. Далі зворушливе слово промовляє п. Президент, а за ним уряд, — голова УНРади, І. Вагрянський. По них від ВО говорить п. Дм. Андрієвський, який підкреслює нестерпність пам'яті невідомого, який життя в ділах його наступників, що трудитимуться над українською справою.

Від всіх союзних народів ССР забирає слово П. Абрамчик, який, хоч і білорус, промовляє чистою українською мовою. Далі говорить Голова Спілки Українських Журналістів, який Небжчик був почесним головою, п. д-р М. Коновалець, пізніше виступав представник студентства, а на самому кінці, як речник УНДО промовляє п. д-р Хробак. В сильній, темпераментній промові він накреслює моральну постать Покійного. Разом виступило 10 осіб з промовами короткими, але яскравими, які не забрали більш, як годину часу. Коли б упорядчили не обмежили числа промовців з огляду на чужинців, які не розуміли нашої мови, то тих промов було б значно більше.

Чужинці уважно приглядалися жалобній церемонії, виявляючи глибоке співчуття українській громаді. Численність присутніх, їх достойний спосіб заховувати себе, організованість, хоробрі спільні, незвичайні для них обряди, Богослуження справляли на них помітне і додатне враження. Перед ними не був малий гурт збудованих вітків, але поважна громада політичних емігрантів, свідомих своєї високої і відповідальної місці перед світом, які вміють жити й умирати гідно, які шанують своїх провідників, заслужених людей. Приглядаючись жалобній церемонії, вони не повинні б легко вжити приречення кількох промовців над могилою, що висловлювали надію, що коли Україна буде вільною, вона збере в своїм Пантеоні тліні останки численних діячів і поданих української авіації вільної та державної справи, які нині розсіяні по цілому світу.

По закінченню жалобної церемонії пп. Президент А. Лівинський, І. Вагрянський та Дм. Андрієвський приймали офіційні вислови співчуття від чужинців і українських громадян, які, кинувши грудку землі на домовину, відходили сповнені почуттям виконаною обов'язку перед Покійним.

З цвинтаря члени і співробітники Державного Центру збирались в приміщенні УНРади, щоб на скромному інтимному засіданні помянути Покійного „незлим тихим словом“. Після поминанок треба було їм застановитись над справами, які смерть Голови ВО поставила до розв'язання. Треба вжити, що на розв'язання не забариться, бо сучасна велика поважна ситуація на міжнародному форумі вимагає ініціатив і рішучості відповідальних чинників українського політичного світу, а насамперед УНРади.

П. А. („Українське Слово, Париж“)

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тимчасово і співзасновниками 14-ти мільйонного майна організації!

Степан Куропас

ШІКАГОВСЬКА ХРОНІКА

Протиголодова демонстрація, що має відбуватися у нас в неділю, 21 вересня, набирає конкретних форм. Громадський Комітет, створений за ініціативою „Добрусу“, виділив з себе Діловий Комітет, який всім заряджує. Демонстраційний похід вийде з площі школи Шопена на Райс і Вестерн, пройде вулицею Вестерн до Норт Еваню, а відтак на захід до вулиці Кедзі до Нортвест Арморі, головної квартири Американської Національної Гвардії. Треба сім тисяч людей, щоб виповнити залу, а щоб заповнили її „до берега“ треба 10 тисяч. В похіді має взяти участь вся шікагівська Україна, з прапорами, транспарантами, алегоричним возом і іншими додатками, потрібними до імпозантного походу. Окремі комісії с'тепер дуже „білі“, бо праця велика а час короткий.

Повних два тижні перебував автор цієї хроніки на Сході. За цей час, як мене інформували, відбулося у нас „Свято Вожів“, яке з морального і матеріального боку можна назвати невідчужим. Рівнож кілька невідчужимих балів і відчужим. Одним владним виступом був авторський вечір Докі Гуламенної, авторки „Чумацького Шляху“, „Мана“ і „Велике Шабє“. Повна зала „Української Бесідки“ була доказом, що для української письменності тішиться серед українського громадянства великими симпатіями. Гарний цей виступ закінчено „чайним вечором“.

Враженнями зі Сходу треба б поділитися з читачами Хроніки, щоб в цей спосіб заповнити прогалину двох тижнів моєї відсутності в Шікаго. Перше згадувалося це „союзова місія“, бо Ізидна контроль і річне засідання Головного Уряду У. Н. Союзу. Ясно, що бачив „Союзівку“, був на найвищій горі Союзівки „Синий“, звідки зіскель випливає цілюща вода, яка творить потік, що то пропаде, то вирине, творить гарний водоспад. Все те покриті лісом лясняним і шпильковим. Пластуні збудували через потік кладку і злучили оба береги, та якісь добрі душі прозірали і фарбою на деревах назначили „чумацький шлях“, бо інакше забували б чоловік серед тих лісів і скал. В лісі на горі людина не лише тілом, але й думкою відпочиває. Можна вилізти на гору, лежати в холді, можна витримати на скалах (без небезпек) наглого опалення, або можна лежати в потоці, чиста як кристал вода якого буде людом охолоджувати. Там можна писати, читати, а навіть стати на хвилю поетом, так великий збір нових думок налітає на душу і ум людини! Це гора — а долина це грубий ліс, проріджений для повного доступу сонця. Цілий долинний комплекс, з імпозантним до нього в'їздом, робить враження багатоглибини. Двадцять робітників працювало там тоді, а йж. Ястремський час від часу дозидав там для нагладу. Ясно, що по „гренд опенінг“ можна там багато ще чечого побачити. Головний уряд має там перекуску і незамітний концерт, з „гостинним виступом“ самих головних урядників і пані Лепкової, тепер Ястремської, що випадково була тоді на Союзівці.

Вечорами в Нью-Йорку бачив я ще багатьох інших сильних світу цього. Спеціально в товаристві головної контролерки Гріняк і Усуеуса Вільяма відвідав отамана Никифора (Ніца) Гріняк в Пасейку. Шановний отаман втілює нами а ми ним. За час нашого перебування в Нью-Йорку відбулися дві імпрези „Вожів“, і кілька інших „академії“ чи відчужим. На закінчення скажу, що був і в т. зв. оселі Українського Робітничого Союзу. Будинки там дерев'яні, але самі об'єкти репрезентативні, робить враження добу вдержуваного парку. Приймав нас там п. Батюк дуже сердечно. Зустрів я там ще пів милі від того місця будинок шікаговець Івана Барана. Він там розбавляв, будувати, продає парцелі, має „салун“ і газолінову станцію на головній дорозі над рікою! Велика армія хробів ймаєшерувала з полудня до стейту Іллінойс і нищить дрібне збіжжя на пні. Шкоди доходить до мільйонів, а тому, що того роду інвазія це новість, нема на неї же медіцини. По 10-х днях хробів заклують, йдуть в підземелля, а відтак вилітають теж по 10 днів як нешкідливі моли.

Окружні Збори відділів У. Н. Союзу відбулися у нас в суботу, дня 6 червня, за участю 22 урядників. Темою наради були 60-ліття У. Н. Союзу, Ювілейна Кампанія, Клуб Молоді, Ювілейний Альманах і Союзівка. Головний радний Т. Шпілька і головний контролер С. Куропас здавали звіти з наради Головного Уряду. Урядники інтенсивно висловились Союзівку і майбутнім Домом Старців. Прийнято відомо, що на терені Шікаго працює теж новий організатор Микола Ніколас-Ткачук. Обіцяли, що вилітають до Альманаху короткі звіти з історії відділів, що їх може допомогти виготовити Учителська Громада, яка була на зборах репрезентована п. д-р Маркеліном Терлецьким. Ювілейний концерт 60-ліття У. Н. Союзу рішено влаштувати в лютому 1954 року. Предсидники і секретарі відділів становлять Святочний Ювілейний Комітет. Зроблено спільну зимику, яка буде помічена в Ювілейній Альманасі.

Святочне вшанування вузького каміня нової 1/2 мільйонної школи парафії о. Василія на Райс і Левіт вул. відбулося у нас в неділю, 7 червня. В нього вложено багато історичних документів, зником, схематизм української католицької церкви в Америці, схематизм ЧСВВ, коротку історію України і української католицької церкви і урядовий документ з обидвох мов, підписаний всіма о. Василіями з Шікаго. Промови о. Маріяна Горішнього англійською мовою о. Ваврика українською мовою зводились до тези відомого письмен. Віктора Гюґо: „Чим більше шкіль, тим менше тюрм“. Ігумен о. д-р Галіч підкреслював правдиву істину, що сама церква не може виховати діти, що є основою нації, бо замало часу посвячує діти церкви, тому рідна українська школа повинна в цьому допомогти. В похіді довокла вулиці Оклей, Валтон і Левіт взяло участь 1000 людей з прапорами. Були окремі групи молоді, пластуни, сумці, У. Н. Союзу, Провідія, Гетьманців, шкільної дітвори і різних церковних братств і сестричів. З позамісцевих священиків прибули головний протодіакон ЧСВВ Інокентій Лотоцький і о. Ваврик та парох Рівергуду на Лонг Айленд, о. Мацелюх. По релігійній церемонії був спільний обід на горі біля церкви. Товариством був о. Ваврик, який має невизначену кількість добрих анекдотів і правдивих історій та який вміло держав людей у веселому настрою. Це могло бути теж причиною успішної збори на будову школи, бо було навіть кількох 500 дол. жертводавців.

Родина Володимира Олешки складається з п'ятих дочок і родичів. Батько працює і заробляє 80 дол. тижнево, мати працює дома а діти ходять до школи. Іншого доходу родини Олешки не має! А проте з 80 дол. приходу тижнево родина Олешки не лише добре прокормлюється, ходять до кіна, але має й кімнату муровану резиденцію, але самі об'єкти репрезентативні, робить враження добу вдержуваного парку. Приймав нас там п. Батюк дуже сердечно. Зустрів я там ще пів милі від того місця будинок шікаговець Івана Барана. Він там розбавляв, будувати, продає парцелі, має „салун“ і газолінову станцію на головній дорозі над рікою! Велика армія хробів ймаєшерувала з полудня до стейту Іллінойс і нищить дрібне збіжжя на пні. Шкоди доходить до мільйонів, а тому, що того роду інвазія це новість, нема на неї же медіцини. По 10-х днях хробів заклують, йдуть в підземелля, а відтак вилітають теж по 10 днів як нешкідливі моли.

Окружні Збори відділів У. Н. Союзу відбулися у нас в суботу, дня 6 червня, за участю 22 урядників. Темою наради були 60-ліття У. Н. Союзу, Ювілейна Кампанія, Клуб Молоді, Ювілейний Альманах і Союзівка. Головний радний Т. Шпілька і головний контролер С. Куропас здавали звіти з наради Головного Уряду. Урядники інтенсивно висловились Союзівку і майбутнім Домом Старців. Прийнято відомо, що на терені Шікаго працює теж новий організатор Микола Ніколас-Ткачук. Обіцяли, що вилітають до Альманаху короткі звіти з історії відділів, що їх може допомогти виготовити Учителська Громада, яка була на зборах репрезентована п. д-р Маркеліном Терлецьким. Ювілейний концерт 60-ліття У. Н. Союзу рішено влаштувати в лютому 1954 року. Предсидники і секретарі відділів становлять Святочний Ювілейний Комітет. Зроблено спільну зимику, яка буде помічена в Ювілейній Альманасі.

Святочне вшанування вузького каміня нової 1/2 мільйонної школи парафії о. Василія на Райс і Левіт вул. відбулося у нас в неділю, 7 червня. В нього вложено багато історичних документів, зником, схематизм української католицької церкви в Америці, схематизм ЧСВВ, коротку історію України і української католицької церкви і урядовий документ з обидвох мов, підписаний всіма о. Василіями з Шікаго. Промови о. Маріяна Горішнього англійською мовою о. Ваврика українською мовою зводились до тези відомого письмен. Віктора Гюґо: „Чим більше шкіль, тим менше тюрм“. Ігумен о. д-р Галіч підкреслював правдиву істину, що сама церква не може виховати діти, що є основою нації, бо замало часу посвячує діти церкви, тому рідна українська школа повинна в цьому допомогти. В похіді довокла вулиці Оклей, Валтон і Левіт взяло участь 1000 людей з прапорами. Були окремі групи молоді, пластуни, сумці, У. Н. Союзу, Провідія, Гетьманців, шкільної дітвори і різних церковних братств і сестричів. З позамісцевих священиків прибули головний протодіакон ЧСВВ Інокентій Лотоцький і о. Ваврик та парох Рівергуду на Лонг Айленд, о. Мацелюх. По релігійній церемонії був спільний обід на горі біля церкви. Товариством був о. Ваврик, який має невизначену кількість добрих анекдотів і правдивих історій та який вміло держав людей у веселому настрою. Це могло бути теж причиною успішної збори на будову школи, бо було навіть кількох 500 дол. жертводавців.

СУМНІВИ В БРИТАНІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„Ще визволення мусить значати поступове відтискання сил по обох боках спірних областей Європи і пристосування західних союзників до нових умов; Німеччина і Центральна та Східна Європа не можуть бути трактовані окремо“.

В цих словах певна недоговореність і недоуманість. Ще недавно для англійських журналістів і політиків тліла Німеччина стояла „на кожечку віддана в руки союзників“, про яку мали на увазі говорити з московськими дипломатами. Тепер Австрія в цім зв'язку була реальною проблемою. Про так званих сателітів згадувалося тільки „для готитись“, між іншим, а загально кажучи, обминали цю проблему. Події в Східній Німеччині та в Чехії додали їй ваги. Меншестерському щоденникові писати вже про країни „Центральної і Східної Європи“. Однак у цім плані — через переговори з Москвою добитися визволення від комуністичної влади країн сателітів — є велика переоцінка слабкості Сов. Росії. Те, що удалось Москві захопити в руки протягом II Світової Війни, вона не заохоче віддати без бою. Варта території від Естонії до Болгарії і Албанії з мільйонами підданців і з розвиненою індустрією, яка постачає своїми товарами Москву і дає великі прибутки для російської торгівлі, — це була б велика втрата для російського імперіалізму.

Але найбільший був би удар моральний, для престижу Москви. Ультимат демократичних великодержав з вимогою очистити території за залізною Заслоною могла б Москва виконати тільки тоді, коли б чула себе безмірно слабшою від інших великодержав. Цього ніхто не може твердити.

Недоговореність „Менч. Гардену“ бачимо, що в тім, що він, очевидно, думає тільки про границі 1939 року на Сході, отже хотів би лишити під владою Москви інші поновлені Московію народи, і в першу чергу Україну. Це значило б, що для розвитку російського імперіалізму не було б дальшого вшуну. Однак тижневик „Економіст“ у ч. з 20 червня поставив проблему України ясно: він подав числа і факти, які свідчать про величезну вагу української промисловості для Сов. Росії. Тому спроба вирішити проблему Німеччини та країн сателітських, без розв'язання української проблеми, була б половинчата, бо російська загроза для Європи лишилася б і надалі.

П. А.

3 Листів до Редакції

ВП Редакторе!

Дозвольте потурбувати Вас такою справою: Мій брат Роман Лисняк мусить проходити операцію ноги. До операції потрібна відповідна кількість крові. Bellevue Hospital, в якому перебував брат, мало мав запаси крові, вимагав її звороту.

Тому я дозволю собі звернутись до Вас із проханням, помістити у Вашому щоденнику прохання про потребу крові для Романа. В повідомленні прошу зазначити, що всі бажані пожертвування повинні зголоситись телефонічно до родичів. Число телефону RE 4-2260.

З пошаною
Володимир Лисняк

В книгарні „Свободи“ можна набути такі КНИЖКИ:

Веніта — роман Г. Р. Гаггард	\$ 50
В неділю разом злізла капала	1.00
В обіймах дауна — В. Вузол	1.00
Вперед Україно (декламатор)	1.00
Граф Монте Крісто — О. Діма — 4 томи	5.00
Золотий потічок голодного Харкова — О. Значайна	.35
Кайдашева сім'я — І. Нечуй-Левицький	1.00
Кудеяр — І. Костомаров	.75
Легенди старокітських — Н. Королева	1.00
Матіне місто — М. Петріський	.75
Над озером — С. Котик	1.00
Підстави нашого відродження, — 2 томи, І. Мазепа	5.00
Під чужими прапорами — М. Небеляк	1.50
Побратими — А. Чайковський	1.20
Посидинки з дівоком — 2 томи, О. Гай-Головино	2.00
Селівська савіаторія — О. Значайна	1.65
Синьфінська земля — Ю. Тис	1.00
Серед темної ночі — В. Гринчак	.50
Тасмійні злочини — Я. Н. Крет	.80
Тасмійний фронт — С. Любомирський	.85
Тисячя й одна ніч — арабські оповідання для молоді	.75
Юність Василя Шеремети — У. Самчук	1.80
Розгром — І. Вагрянський	.80
Україна в огні й бурі революції — 3 томи, І. Мазепа	4.50
Вайки — Л. Глібів	1.25
Подорож Гулівера до лілпунів	.20
Подорож Гулівера до великанів	.20
Подорож до місяця — Ю. Верне	.40
Зірковий зимовник — байки — Д. Солонів	.75
Українські народні казки — зібрав М. Лук'яненко	1.25
У дружньому колі — опов. і вірші зібрав Б. Данилович	.40

Замовлення слати до:

„СВОБОДА“, Р. О. BOX 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ ОБУА.

В СУБОТУ, 11-го ЛІПНЯ ц. р., в год. 7-й вечір відбується у приміщенні Літературно-Мистецького Клубу

СВЯТОЧНІ СХОДИНИ

членів ОБУА — Відділ в Нью-Йорку для вшанування Пам'яті с. п. генерал-полковника МИХАИЛА ОМЕЛІОНОВИЧА-ПАВЛЕНКА

б. Командарма Ділові Армії У.Н.Р. та Начального Команданта У.Г.А. з приводу першої річниці його смерті.

Довідка виголосить: 1) Полк. Сергія Фіремов п. н.; „Діяльність с. п. ген. Омеляновича-Павленка в першому році революції у Катеринославі“ та 2) чет. УГА д-р Степан Ріпецький п. н.; „Ген. Омелянович-Павленко як полководець в українсько-польській війні“.

У НЕДІЛЮ, 12-го ЛІПНЯ буде відслужена в Українській Православній Церкві при 14-й вул. після Служби Божої ПАНАХИДА за душу с. п. Командарма. — Участь у сходах і панахиді для членів обов'язкова, — гостям раді.

В суботу, 11. н. м. в год. 6-й вечора ЗАСІДАННЯ УПРАВЛІ.

Управа ОБУА — Відділ у Нью-Йорку.

ХРАМ В ЮТИЦІ!

В неділю 12. липня в день храмового свята Української Православної Парафії св. Ап. Петра і Павла Службу Божу відправити їх Експелікція Митрополит Іоан, в сослуженні докошопного Всес. Духівництва. Початок Служби Божої о год. 10.30.

По Св. Вожі — БЕНКЕТ

На це парадальне свято запрошуємо всіх Братів і Сестер зі сусідніх братніх парафій.

Церковний Комітет.

LEOPOLIS SEMPER FIDELIS UKRAINAE!

Про наші історичні права до Данилової Столиці довідатесь

З ЮВІЛЕЙНОГО ЗБІРНИКА „НАШ ЛЬВІВ“

ПРИСВЯЧЕНОГО 700-ЛІТТЮ ЙОГО ЗАСНУВАННЯ

216 сторінок друку. — Ціна: \$3.00

Замовляти: „СВОБОДА“, Р. О. Box 346, Jersey City 3, N. J.

Д. Гуманної ДІТИ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ IV-й том

Ціна \$2.50.

Замовляти: „СВОБОДА“ Р. О. Box 346 JERSEY CITY 3, N. J.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тимчасово і співзасновниками 14-ти мільйонного майна організації!

ПРИЇЗДЖАЙТЕ НА СОЮЗІВКУ!

Ваканційний сезон на цій чудовій відпочинковій оселі Українського Народного Союзу почався частинно вже з початком червня, а повний сезон після святкового відкриття в днях 4-го і 5-го липня.

За дальшими інформаціями пишть: UKRAINIAN NAT'L ASS'N ESTATE, Kethonkson, N. Y., або телефонуйте: Kethonkson 8105.

